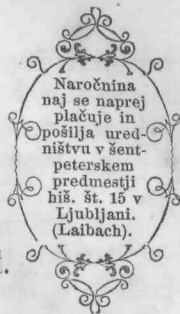

VERTEC.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 7.

V Ljubljani 1. julija 1871.

Leto I.

Nekemu dečku „Jankotu.“

Iej tukaj, dragi Janko moj,
Je „Vertec“ spet preljubi tvoj!
Al si ga čakal vže težkó?
Ves mesec, to je res hudó!
A zdaj prinesel je sprelepe cvete,
— Kako se bliskajo oči ti vnete —
Uganjke tudi, hitro je preštej,
In clo podobice, poglej, poglej!
O to je krasno, lepo, milo,
Kako bi to ne veselilo
Otroškega sercá,
Ki v tebi se smehljá.
Naj nježni „Vertec“ pozlatí
Ti mlade dobe svetle dní;
Minula bodo leta in odpert
Življenja bo veliki tebi vert.
Podobe našel boš različne,
Pretemne ene, druge mične,
Zastávica mogočne
In včasih nerazločne
Pretuhtal bodeš Janko moj,
Nazaj si želel „Vertec“ svoj.
Al hraber bodeš mi, kaj ne?
In zvesto bílo bo sercé!
Objemal bodeš domovino
Ko najbolj drago ti svetino,
In govorico, v katero zlil
Si ustic prvi glas premil,
Boš ljubil vedno; — slajšega vsaj ni
Kot jezik, ki ga mati govóri! —

Od tebe vzamem zdaj slovó,
Al prošnjo ímam še lepó,
Dopolni, kar ti rečem naposléd:
Slovenec bodi, kakor je tvoj déd!
Ročico daj, — a deček, mož besede! —
Naj „Vertec“ zdaj nasiti ti poglede.

Lujiza Pesjakova.

Blagi otroci so staršem edina tolažba v nadlogah.

Veliko sto let je že zatonilo v morje davne preteklosti, da je živel pod gerškim cesarjem Justinijanom hraber mož, verlega, neomahljivega značaja in v vseh svojih dolžnostih zvést cesarju in domovini. Njegovi starši niso bili niti bogati niti plemenitega rodú in mož priproste rodovine je služil le kot telesni stražnik na cesarskem dvoru. Toda njegovo blago čuvstvo za národ in domovino, njegova prava čista ljubezen do vladarja, zlasti njegova hrabrost in neprimerna zvestoba, ki jo je kazal pri vsakej priliki, niso ga pustile dolgo v omenjenem stražnem stanu, temveč povzdignile so ga na slavno in častno stopnjo najvikšega vojnega poveljnika. Ta visoka, častna služba pa ni prevzela verlega možá, ampak le še bolj je vkoreninila v njém zvestobo in ljubezen do cesarja, za kterega je bil pripravljen žertovati kri in življenje. A ni dolgo terpelo in mož, kterega je cesar tako častno povzdignil, moral je pokazati svojo hrabrost in bistroúmje. Cesar Justinijan je bil namreč zamotan v hudo vojno z mogočnimi Perzijani, kterih vojska je štela čez 40,000 hrabrih vojakov, a njegovih je bilo komaj polovica toliko. Toda bistroúmje, s kterim je Bog nadaril nevstrašenega vojnega poveljnika, zdalo je v vojni s Perzijani mnogo več, nego vsa njihova silna in velika množica vojakov. Hrabri vojskovodja je premagal Perzijane in je k miru in slogi pripravil, ter je také rešil cesarja in domovino iz največe pogube. Ali ta mir ni trajal dolgo. Nastali so kmalu zopet drugi nepokoji v Carigradu, vsled kterih se je mnogo kervi prelilo pa tudi velik in lep del mogočnega mesta v pepel in šuto razpalo; al slavni vojskovodja je pomiril tudi tukaj vstajnike in nemirneže, ter je zopet otél svojemu ljubljenemu cesarju préstol in življenje. Kmalu po tej slavnej zmagi je moral v daljno Afriko, da se bojuje z ondotnim sovražnim kraljem Gelimerjem. Brez odloga se napotí z bojnim brodovjem in z ostalo vojsko, ki je štela komaj kakih 15,000 vojakov, čez široko morje, premaga protečega kralja in ga pelje v slavnej zmagi, kot vjetnika v velikansko mesto Carigrad. Tako je rešil slavni in pogumni mož zopet svojega cesarja iz velike zadrege in nevarnosti. Z veliko navdušenostjo je sprejelo mesto slavnega premagovalca in nevstrašenega vojnega junaka. Cesar Justinijan mu je skazoval velike milosti; v njegovo slavo in čast je zaukazal novce kovati in nobene priložnosti ni opustil, da si ne bi pridobil zopet novih zmag po junaškem vojskovodjí svoje armade. Pošlje ga tedaj v lepo, rodovito Italijo,